

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. w W. wniosła pozew przeciwko E. W. o zapłatę kwoty 26832,75 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 24.10.2019r. od kwoty 24872,90 zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot 829,16 zł i 1130,69 zł od dnia wniesienia pozwu (tj. 30.10.2019r.) do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania z umowy kredytu nr (...) z dnia 7.04.2016r.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła nieudowodnienie roszczenia co do zasady i wysokości, przedwczesność, brak wymagalności roszczenia oraz stosowanie w treści umowy klauzul niedozwolonych, mających na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. Pozwana wskazała, że nie otrzymała żadnej kwoty z tytułu przedmiotowej umowy kredytu. Kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, zaprzeczyła, aby otrzymała wypowiedzenie umowy i wezwanie do zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7.04.2016r. strony zawarły umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) na okres 96 miesięcy, w kwocie 33608,15 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych pozwanej i na spłatę kredytów oraz prowizji bankowej (5612,57 zł), składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy grupowego ubezpieczenia na życie i zdrowie (4032,97 zł). Pozwana zobowiązała się do zapłaty odsetek od kapitału kredytu w kwocie 14521,72 zł. Całkowita kwota kredytu wynosiła 23962,61 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną, jako kredytobiorcę, wynosiła 48129,87 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty w miesięcznych ratach do dnia 19 każdego miesiąca w kwotach po 500,25 zł, począwszy od maja 2016r. W razie opóźnienia w spłacie rat, Bank – zgodnie z umową – mógł pobierać odsetki w wys. odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Dowód:

umowa kredytu (k-16-18, 84 i nast.)

wniosek o udzielenie kredytu (k-56,100)

karta informacyjna kredytobiorcy, formularz informacyjny (k-63-66, 1902 i nast.)

deklaracja zgody w ramach umowy ubezpieczenia, Karta Produktu P. Ochrony (...), oświadczenie o finansowaniu składki ubezpieczeniowej (k-57-62, 90 i nast.)

potwierdzenie zawarcia umowy kredytu (k-68)

potwierdzenie realizacji przelewów z dn. 7.04.2016r. (k-76,77,78)

pismo (...) S.A. z dn. 25.6.2020r. (k-112)

Pismem z dnia 5.04.2019r. (nadanym pocztą w dniu 9.04.2019r.) strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 916,99 zł tytułem zaległości w spłacie kredytu, pod rygorem wypowiedzenia umowy, w terminie 14 dni.

Dowód:

wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania listu poleconego (k-20, 23)

Pismem z dnia 6.05.2019r. Bank złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

Dowód:

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z potwierdzeniem odbioru w dniu 20.05.2019r. (k-24-25, 111)

Pismem z dnia 19.08.2019r. Bank wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 24872,90 zł, tytułem należności głównej, kwoty 829,16 zł, tytułem odsetek umownych, kwoty 511,64 zł, tytułem odsetek za opóźnienie.

Dowód:

wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania (k-26-27)

W dniu 23.10.2019r. powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg banku, stwierdzając, że pozwana ma wymagalne zadłużenie z tytułu w.w. umowy w kwocie 26832,75 zł, w tym należność główna – 24872,90 zł, odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wys. 9,45% od dnia 21.01.2019r. do dnia 1.07.2019r. – 829,16 zł, odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wys. 14% od dnia 21.01.2019r. do dnia 23.10.2019r. – 1130,69 zł.

Dowód:

wyciąg z ksiąg banku (k-19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 353§1 kc, zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego (art. 354§1 kc). Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 kc). Wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481§1 kc).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, w świetle art. 6 k.c., spoczywał na stronie powodowej, która swoje żądanie zapłaty oparła na w.w. umowie kredytu z dnia 7.04.2016r., stawiając pozwanej zarzut nienależytego wykonania zobowiązania, poprzez brak zapłaty ustalonej w umowie kwoty. W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie pozwana nie wykazała, że spełniła świadczenie zgodnie z w.w. umową, jak również nie wykazała, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc). Podniesione przez nią zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przedstawione przez powoda dokumenty, w tym podpisana przez pozwaną umowa i potwierdzenia przelewów zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy oraz potwierdzenie przez pozwaną odbioru w dniu 20.05.2019r. oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy, wskazują na fakt zawarcia przez pozwaną na jej wniosek przedmiotowej umowy kredytu oraz wymagalności roszczenia.

Pozwana nie zaprzeczyła wprost faktom, podanym przez powoda, na okoliczność zawarcia przedmiotowej umowy. Zgodnie z art. 230 kpc, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Nie wystarczy zatem ogóle stwierdzenie, że strona „kwestionuje wszystkie fakty i twierdzenia powoda, za wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznaje”. Przyjmując zatem,

że pozwana zawarła umowę kredytu, należało uznać, że to na niej spoczywał ciężar wykazania, że właściwie wywiązała się ze swego zobowiązania. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwana nawet nie podniosła zarzutu zapłaty, mimo że termin wymagalności jej zobowiązania wynikał z umowy. Kwestionując wysokość zobowiązania pozwana nie przedstawiła zarazem żadnego dowodu, chociażby w postaci własnych wyliczeń.

Wbrew zarzutom pozwanej, przedmiotowa umowa została zawarta w lokalu strony powodowej. Zgodnie z art. 97 kc, osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Nawet, gdyby przyjąć, że umowa kredytu zawarta została przez osobę nieposiadającą umocowania do działania w imieniu powoda bądź przekraczającą zakres udzielonego umocowania, umowa taka nie jest bezwzględnie nieważna, lecz dotknięta sankcją bezskuteczności zawieszonej, co oznacza, iż jej skuteczność zależy od potwierdzenia przez mocodawcę, w imieniu którego została zawarta. Umowa potwierdzona przez mocodawcę jest ważna, wywołuje właściwe dla niej skutki prawne, przy czym druga strona może wyznaczyć mocodawcy odpowiedni termin do potwierdzenia umowy, a po bezskutecznym upływie terminu staje się wolna (art. 103 kc). W niniejszej sprawie pozwana nie wyznaczyła kredytodawcy terminu do potwierdzenia rzekomo nieważnej umowy i do chwili wystąpienia z powództwem nie kwestionowała umocowania osoby zawierającej umowę w imieniu kredytodawcy. Niezależnie od tego, strona powodowa dołączyła do akt Potwierdzenie zawarcia umowy kredytu nr (...) z dnia 7.04.2016 roku z Panią E. W. przez M. C. w imieniu (...) Banku SA z/s w W. (k-68-69).

W odpowiedzi na zarzuty pozwanej, strona powodowa dołączyła także kopie istotnych dokumentów, potwierdzone notarialnie za zgodność z oryginałem (k-84 i nast.), a także pełnomocnictwa dla M. J., która złożyła w imieniu powoda oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy (k-24, 70) oraz dla P. W., która w imieniu Banku dokonała pisemnego wezwania do zapłaty (k-26, 71). Strona powodowa przedłożyła także dowody nadania przesyłek poleconych, zawierających dokumenty w postaci wezwań do zapłaty oraz dowód doręczenia wypowiedzenia umowy, wysłane na adres pozwanej, podany w umowie.

Na uwzględnienie nie zasługiwał przy tym zarzut pozwanej, że postanowienia przedmiotowej umowy stanowią niedozwolone klauzule umowne w zakresie, w jakim przewidują obowiązek uiszczenia przez pozwaną pozakapitałowych kosztów, w postaci prowizji w kwocie 5612,57 zł i ubezpieczenia w kwocie 4032,97 zł. W myśl art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W niniejszej sprawie pozwana zobowiązała się do zapłaty prowizji i opłat dopuszczonych przez ustawodawcę i mieszczących się w definicji całkowitego kosztu kredytu oraz nie przekraczających maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu (art. 5 pkt 6 i 6a, art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim).

Nawet przyjmując, że postanowienie umowy, nakładające na pozwaną obowiązek zapłaty prowizji w określonej wysokości oraz składki na ubezpieczenie, nie zostało z nią uzgodnione indywidualnie, a wynika z wzorca umowy, na co wskazuje specyfika zawierania umów tego rodzaju, to do ustalenia, że postanowienie to nie wiąże pozwanej (jako konsumenta), wymagane jest spełnienie jeszcze dodatkowych przesłanek z art. 385(1)§1 kc, a więc, że określone postanowienie umowy kształtuje jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy (niedozwolone postanowienia umowne). W przedmiotowej umowie jednoznacznie sformułowano obowiązki pozwanej zapłaty prowizji i kosztów ubezpieczenia. Nie można przyjąć, że kształtowało to prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, wykorzystywało jej niewiedzę, zmierzało do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania, zakładało nieusprawiedliwioną dysproporcję świadczeń, rażąco naruszając interesy konsumenta i jako takie, aby spełniało przesłanki abuzywności i było wyłączone z umowy.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów i art. 481 § 1 i 2¹ kc, art. 482 § 1 kc, powództwo podlegało uwzględnieniu. W skład zasądzonej kwoty wchodzi kwota 24872,90 zł, jako niespłacony kapitał, kwota 829,16 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, kwota 1130,69 zł, tytułem odsetek karnych, co do których pozwana nie kwestionowała sposobu ich naliczenia.

Orzeczenie w pkt II wyroku oparto na przepisach art. 98 § 1, 1¹ i 2 kpc. W skład kosztów procesu, które pozwana, jako przegrywająca sprawę, ma obowiązek zwrócić powodowi, wchodzi opłata sądowa od pozwu. Brak podstawy prawnej do zasądzenia z tego tytułu również kwoty 119,56 zł, jako kosztu sporządzenia notarialnie poświadczonych odpisów dokumentów (k-83). Wydatki tego rodzaju nie mieszczą się w dyspozycji przepisu art. 98 § 2 kpc, zgodnie z którym, do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie.